

kasotkuu nieleksimään tottunut kuulija puheeni loputtua.

— Ettäkö oikein esitelmä? Niinpä tietenkin. Mitäs niistä tavallisista puheista kiittelivät omat ajatukset.

Eräänä päivänä tuli sitte paikkakunnalle oikein „suuri puhuja”. Päätin mennä kuulemaan ja oppimaan.

Juhlallisen esityksen perästä käveli puhuja selkäkenossa paikallensa, katseli ylhäisen julmasti kuulioita, joi me lasillista vettä ja taas katseli. Ihmiset jännittyivät kuin elottomiksi patsaiksi pelosta ja uteliaisuudesta.

— Tokko te saatanan aasit tiedätte?! ärjäsi puhuja äkkiä ja löi nyrkkiä edessään olevaan pöytään. Ihmiset hytkähtelivät, muutamat naisista siunasivat ja alle viisitoista vuotiaat alkoivat ääneensä itkeä.

— Hää! Nyt siellä jo ulvotaan. Kyllä olette aika miuleja.

Puhuja pisti peukalonsa korviinsa, liikkutteli käsiteriään, luimisteli silmiään ja päästi pitkän pelottavan mölinän. Se kuului olevan „miulin” kiljuntaa. Sitte puhuja vakiintui ärjymään ja huutamaan. Hän huusi ja ärjyi useammasta kymmenestä aineesta niin että loppupuolella ei enään tullut ääntä kuin korinana, huitoi käsiään